

În mod natural, Omul este curios și are dorința de a înțelege cât mai bine Lumea. Blazarea, indiferența în acest domeniu, este în mare parte consecința sumbră a unui sistem de învățământ greoi, rigid și incapabil de schimbare, sistem nu doar inadecvat pentru a dezvolta dorința de cunoaștere, dar mult mai rău decât atât, apt de a distruge această dorință. Efectele sunt catastrofale nu doar la nivel individual ci este subminat viitorul unei societăți atât de aberante. Cât timp învățământul a fost managerizat de oieri și soțiile acestora, au reușit să creeze turme de oi tâmpe... o bucurie pentru cei care doresc să îi exploateze politic, religios și economic.

Este necesară o analiză a situației, pentru o ne face o impresie asupra motivației reale în învățare, a școlii care ajută la performanță și a celei care distruge dorința de cunoaștere, precum și a consecințelor sociale ale variatelor abordări din învățământ. Țările cu sisteme de învățământ performante, precum Finlanda, Coreea de Sud, Japonia, pe care am avut ocazia să le vizitez, au o abordare fundamental diferită de cea de pe la noi, în ceea ce privește subiectul. Stimularea creativității și dezvoltarea spiritului critic, a capacității de analiză, munca în echipă și acțiunea participativă sunt puse înaintea preocupării de memorare a datelor. Finanțarea este adecvată, învățământul reprezintă o prioritate politică reală, nu una aflată doar declarativ printre subiectele majore. Iar rezultatele sociale nu au întârziat să apară.

O societate umană poate să persiste în secolul 21 doar dacă reușește să dezvolte o înțelegere performantă a realităților; asta așa a fost și până acum, dar în contextul concurenței globalizate, înțelegerea și performanța intelectuală primesc noi valențe. Așadar, învățământul, modul de transferare a cunoștințelor și alegerea direcțiilor individuale devin aspecte de importanță strategică nu doar la nivel individual ci pentru întreaga societate. O societate în care profesorul este o ființă marginală, slab plătită pentru munca lui (oricât de performant ar derula propria lui activitate), nu prezintă atractivitate pentru cei performanți și astfel lasă loc liber către această meserie pentru ființe retardate. Un astfel de sistem ajunge în situația ca o proporție din ce în ce mai mare a profesorilor să fie niște ființe frustrate, mizerabile material și intelectual, care au memorat câteva lucruri și se dau șmecheri cu acele chestiuni, în fața celor mai tineri și vulnerabili... făcându-le viața amară. În loc să fie modele de urmat,... atunci când profesorul este simbol al marginalității și eșecului... tânărul are reacție opusă, de a se feri să devină similar. Evident că există și profesori de excepție, și fiecare simte unde îi este locul. Dar rezultatele catastrofale ale sistemului de învățământ sunt evidente, nu doar îngrijorătoare.... și aici mă refer nu doar la cel de la noi, ci mult mai general. Isaac Asimov afirma că "Auto-educația este, cred hotărât, singura formă de educație". Te poți întreba, la ce mai este bună școala?

Interesant este că deși esența problemelor a fost recunoscută și formulată de multă vreme, spre exemplu de Albert Einstein care avea capacitatea intelectuală necesară – fiind simbol al genialității științifice și având astfel un cuvânt important, totuși sistemele de învățământ se zbat în mizerie nu doar materială ci mult mai grav, în mizerie intelectuală. De fapt, nu este o problemă a unor profesori individuali sau a unor elevi sau studenți, ci este o criză de sistem. Rezultă de aici producerea unor uriașe mase de oameni incultți, ușor de manipulat politic, religios, buni de utilizat la muncile simple și înrobitoare necesare în industrii mecanizate, iar consecințele sociale sunt incomensurabile.

Timpurile actuale prin informatizare, disponibilitatea datelor pe internet, face și mai inadecvat sistemul clasic de transmitere a cunoștințelor, când datele respective pot să fie găsite într-o fracțiune de secundă pe web. Viteza cu care înțelegerea progresează, face ca niște date învățate de profesor în urmă cu decenii, când era student la ceva facultate comunistă... să fie oarecum perimate și penibile, cel puțin pentru elevul interesat de domeniu, care are acces la cunoaștere și îl interesează subiectul. În multe domenii care au avut evoluție mai consistentă în deceniile trecute, chiar și abordarea subiectelor majore este schimbată, au existat schimbări de paradigmă, iar profesorii încremeniți în proiecte ale trecutului par niște colecții de fosile vii, încă. A preda date, a aștepta ca ele să fie memorate și apoi redată cât mai exact, este ceva totalmente neadecvat situației în care ne aflăm... și totuși se păstrează acest stil deoarece învățământul a rămas încremenit în trecut și nu are capacitate de adaptare, producând eșec la nivel de sistem. Culmea este că neadecvarea asta este percepută de mult timp; în cartea lui Frank, "Einstein: His Life and Times", este citată o afirmație a savantului, din 1921: "Nu e foarte important ca cineva să învețe date. Pentru asta n-are nevoie de facultate. Le poate afla din cărți. Importanța unei educații într-o facultate de arte liberale nu constă în învățarea multor date, ci în antrenarea minții pentru a cunoaște ce nu se poate afla dintr-un manual." Desigur, dacă cineva este preocupat de un oarecare domeniu, inevitabil reține multe date, informații, dar nu stocarea lor este menirea intelectului uman viu.

Curiozitatea, motivația cunoașterii. Învățarea este procesul prin care omul devine o ființă înțeleaptă... iar în lipsa acestei îndeletniciri, el rămâne o nulitate. La ce este bună performanța intelectuală, învățarea, cunoașterea, creativitatea? Un om capabil de performanță intelectuală o face de dragul artei, de dragul existenței, ca scop în sine... dar constată și efectele sociale, financiare șamd ale acestor activități, ceea ce de fapt face diferența dintre om și celelalte animale. Despre educație și libertatea de gândire, în decembrie 1933, în *The Dink*, Einstein scria: "Nu privi niciodată învățătura ca pe o datorie, ci ca pe un prilej de invidiat de a cunoaște frumusețea eliberatoare a intelectului, pentru propria ta încântare și spre folosul comunității căreia îi va aparține munca ta de mai târziu." Într-un text din 11 martie 1952, către biograful său Carl Seeling, Einstein scria: "Nu am nici un talent deosebit. Am doar pasiunea curiozității." Este de reținut cât de importantă este această pasiune a curiozității dacă persistă decenii, timp de o viață umană, și rezultă în gândirea sistematică a subiectelor. În ciorna unei scrisori către Philipp Frank, din 1940, Einstein scria: "Cred cu convingere că iubirea [pentru o persoană ori un hobby] e un dascăl mai bun decât sentimentul datoriei – cel puțin în cazul meu." Cred că este evident că dacă cineva nu iubește subiectul din toată inima, nu are cum să producă performanțe, decât cel mult un fel de jalnică mediocritate. Într-un text scris către Hans Albert (băiatul lui), la 4 noiembrie 1915, Einstein zicea: "Cel mai mult ai de învățat din lucrurile care îți plac atât de mult, încât nici măcar nu-ți dai seama cum trece timpul. De multe ori sunt atât de prins de munca mea, încât uit să iau prânzul." Probabil că acest fenomen ar trebui să fie cel natural, în care omul este implicat sincer și cu plăcere în activitatea care îl interesează, ajunge în starea de flow în care percepția asupra timpului este estompată. Cu o asemenea stare se poate ajunge la performanțe și nicidecum cu constrângere... dar pare că sistemele de învățământ nu au înțeles nici măcar aceste aspecte elementare, așa cum vom vedea mai departe.

Trebuie să constatăm diferențele produse de 1. variabilitatea genetică umană, care predispune la performanțe diferite în domeniul intelectual, și 2. societatea/ educația diferită... care face ca aceste potențialități genetice să se manifeste mai mult sau mai puțin... Dacă aspectele genetice sunt date, și intervențiile în acest domeniu sunt foarte riscante, rămâne ca pentru creșterea performanțelor intelectuale să fie analizate aspectele educaționale. În eseul "Despre libertate", Einstein scria: "Satisfacerea nevoilor fizice este într-adevăr o condiție indispensabilă a unei existențe mulțumitoare, dar nu este prin ea însăși suficientă. Pentru a fi mulțumiți, oamenii trebuie să aibă posibilitatea de a-și dezvolta puterile intelectuale și artistice în cât mai deplină conformitate cu caracteristicile și aptitudinile personale. (...) Dezvoltarea științei și a activităților creatoare ale spiritului în general mai reclamă încă un gen de libertate, ce ar putea fi caracterizată drept libertate interioară. Este acea libertate a spiritului care constă în independența gândirii de cătușele prejudecăților autoritare și sociale, precum și de obișnuința și rutina necritice în general. Această libertate interioară este un dar al naturii care nu se

Cunoașterea ca plăcere sau învățământ care distruge omul?

Scris de Dr. Peter Lengyel

Miercuri, 09 Ianuarie 2013 19:59 - Ultima actualizare Joi, 10 Ianuarie 2013 07:22

Întâlnește des și care pentru individ reprezintă un țel demn de râvnit. Comunitatea poate face însă mult și pentru promovarea acestei realizări, cel puțin prin aceea că nu-i stânjenește dezvoltarea. Școlile bunăoară, pot împiedica dezvoltarea libertății interioare exercitând influențe autoritare sau impunând tinerilor solicitări spirituale excesive; pe de altă parte, școlile pot favoriza o asemenea libertate, încurajând gândirea independentă. Doar prin cultivarea constantă și conștientă a libertății exterioare și a celei interioare se asigură posibilitatea dezvoltării și perfecționării spirituale și, astfel, a îmbunătățirii vieții exterioare și interioare a omului.” Interesant?

Cum ar trebui să fie învățământul? Cea mai mare performanță pe care un profesor poate să o aibă, este să sădească în sufletul elevului/ studentului dorința de a înțelege... dorința de a descoperi, de a progresa pe calea splendidă a aventurii intelectuale de a cunoaște Lumea. Școala/ facultatea ar trebui să aibă grijă de sufletele firave ale tinerilor, chiar și ale celor care aparent au pierdut deja calea bună... poate din prea multă durere suferită în anii aceia ai căutărilor. Variate dezastre sociale, financiare, sentimentale, diferite probleme din familie, pot aduce elevul/ studentul aproape de abandonul școlar, iar existența chiar și a unui singur “profesor cretin” poate să schimbe soarta omului. Profesorul ar trebui să aibă o senzație de iubire, respect față de cei tineri... să încerce să îi ajute. Una dintre aforismele atribuite lui Einstein zice: “Majoritatea oamenilor văd ce este, și nu observă ce ar putea să devină.” În principiu, un profesor bun ar trebui să fie capabil de a observa predispoziția unui elev/ student față de anumite aspecte ale cunoașterii, și să îl încurajeze în dezvoltarea acelor potențiale abilități. Este imposibil să performezi în toate domeniile, dar pare că profesorii, până și cei considerați ca fiind buni în domeniul lor, uită că elevul sau studentul poate să fie bun în alt subdomeniu al cunoașterii... iar prin încercarea de a îl constrânge să fie cum crezi că ar trebui să fie... nu se poate avea un rezultat care să merite creat. Singura opțiune este să îi deschizi apetitul pentru cunoaștere, să îl atragi, iar dacă are alte preferințe, atunci să îl lași să facă ceea ce simte nevoia să facă... deoarece orice om are capacitate limitată, timp limitat, energie limitată, capacitatea de a procesa un număr de biți/ zi sau an.... și nu mai mult.

Profesorul ar trebui să fie capabil să înțeleagă adevărul crunt și elementar că cea mai mare mârșăvie pe care o poate face, este să distrugă încrederea în sine a căruiva copil pe care el ar trebui să îl ajute să devină mai performant... Dacă nu percepe asta, el nu este profesor ci un

Cunoașterea ca plăcere sau învățământ care distruge omul?

Scris de Dr. Peter Lengyel

Miercuri, 09 Ianuarie 2013 19:59 - Ultima actualizare Joi, 10 Ianuarie 2013 07:22

oarecare imbecil. Desigur, există și profesori minunați, care chiar se dedică menirii lor, cu finețe, tact, cu simț uman. Dar îmi aduc aminte de acel exemplu că dacă într-un butoi de nectar torni o cană de apă de canal... deja efectul este clar: întreaga atmosferă din școală/ facultate, poate să fie degradată de câte 1-2 profesori aberanți, iar eliminarea lor greu se poate face.

Ce trebuie să predea școala? În eseul "Despre educație", Einstein scria: "Uneori școala este privită doar ca un instrument pentru transmiterea unei anumite cantități maxime de cunoștințe către tânăra generație. Lucrurile nu stau însă așa. Cunoștințele sunt ceva mort; școala, în schimb, servește vieții. Ea trebuie să dezvolte la tineri acele calități și capacități care prezintă valoare pentru bunăstarea societății. Aceasta nu înseamnă însă că individualitatea trebuie anihilată, iar individul trebuie să devină o simplă unealtă a comunității, aidoma unei albine sau a unei furnici. O comunitate de indivizi standardizați, fără originalitate personală și scopuri personale ar fi o comunitate nevolnică, fără posibilități de dezvoltare. Dimpotrivă, scopul trebuie să fie formarea unor indivizi caracterizați prin acțiune și gândire independentă care văd însă menirea supremă a vieții lor în slujirea societății. (...) Mă opun ideii că școala trebuie să transmită direct tinerilor acele cunoștințe și deprinderi speciale pe care mai târziu le vor folosi direct în viață. Cerințele vieții sunt mult prea variate pentru ca să para posibilă o instruire atât de specializată în timpul școlii. În afară de aceasta, nu mi se pare indicat ca individul să fie tratat ca o unealtă fără viață." Oare școlile de pe la noi cum tratează individual uman? Sau mai bine nu vorbim despre asta.

Fantova, în "Conversații cu Einstein", la 20 ianuarie 1955, citează o afirmație interesantă a savantului: "Sunt împotriva examenelor – nu fac decât să abată interesul de la studiu. În toată cariera sa [universitară], un student n-ar trebui să dea mai mult de două examene. Aș ține seminarii, iar dacă tinerii sunt interesați și ascultă, le-aș da diplome." Până la urmă, dacă vezi cam câte diplome se dau de variate instituții de învățământ mai mult sau mai puțin funcționale, în care studenții nu au fost nici măcar prezenți... apare o devalorizare a acestor documente. Oricum, valoarea omului nu este dată de aceste hârtii, ci de ceea ce poate sau nu poate să facă.

Cunoașterea ca plăcere sau învățământ care distruge omul?

Scris de Dr. Peter Lengyel

Miercuri, 09 Ianuarie 2013 19:59 - Ultima actualizare Joi, 10 Ianuarie 2013 07:22

Profesorii care dictează și dictează sunt simbolul dezastrului din învățământ.... antrenorii de papagali care așteaptă ca "elevii să memoreze materia". Chiar și când există niște aparente succese temporare, fără a avea un interes real față de cunoaștere, fără a continua procesul de înțelegere și după ce a fost obținută recompensa prin nota bună oferită papagalului... ce se poate spera? Îți poți aminti de colegii care memorau pentru examene, care docili și nevinovați erau favoriții profesorilor... iar când au ajuns să termine școala, au căutat pe cineva care să le dicteze în continuare, că nu erau capabili de altceva. Aceștia sunt marile reușite ale crescătoriei de papagali. Într-un text scris fiului său, Hans Albert la 13 octombrie 1916, Einstein zicea: "Nu-ți face griji în privința notelor. (...) Nu trebuie să ai note bune la toate."

Un profesor adevărat îl face pe tânăr să se implice personal, să citească pentru că îl interesează subiectul, să iasă în natură și să observe fenomenele derulate, să experimenteze în laborator și acasă și oriunde, să își pună noi și noi întrebări, indiferent de examen, indiferent de programa școlară, adică să învețe să gândească, să analizeze, să cerceteze, să își facă o părere personală despre Lume. Despre învățarea prin activitate, în eseul "Despre educație", Einstein scria: "Cuvintele sunt și rămân sunete goale, iar drumul spre pierzanie a fost însoțit întotdeauna de exaltarea în vorbe a câte unui ideal. Personalitățile nu se formează însă prin spuse și auzite, ci prin muncă și activitate. De aceea, cea mai importantă metodă de educație a constat dintotdeauna în a-l antrena pe tânăr într-o activitate efectivă." Dacă privești sistemul de învățământ de pe la noi, oare constăți o asemenea abordare?

Din păcate, foarte mulți dintre profesorii din școli și universități nu au avut nici ei plăcerea muncii intelectuale, ci au rezultat din anterioare dresuri de papagali. Nu le poți pretinde să respecte ceea ce nu au cunoscut niciodată, plăcerea de a cunoaște... plăcerea evoluției intelectuale. Asemenea nulități se simt imediat ofensate dacă elevul sau studentul pune o întrebare, chiar dacă întrebarea este fără nici un fel de rea-voință, cât timp elevul sau studentul nu este sinucigaș. Își amintesc apoi de orice chestiune care este percepută de mintea lor minusculă ca

fiind un atac la autoritatea lor și astfel există o mare probabilitate de consecințe dure la examenele care urmează. Elevii și studenții învață repede că trebuie să tacă, “să nu se bage în seamă”, să își vadă de treaba lor în tragicomedia de învățământ, aflată în derulare. Despre școala atractivă, în eseul “Despre educație”, Einstein scria: “Imboldul cel mai important pentru munca în școală și în viață este plăcerea de a muncii și conștiința valorii acestui rezultat pentru comunitate. (...) Personal am cunoscut copii care preferau vacanței zilele petrecute la școală. O asemenea școală pretinde din partea educatorului să fie un fel de artist în domeniul său. (...) Educatorului trebuie să i se lase o largă libertate în alegerea materialului ce urmează a fi predat și a metodelor de predare. Și pentru el e adevărat că forța și presiunea exterioarăucid plăcerea muncii de calitate.” Constați ceva de genul acesta în actualele dresuri de papagali? Programe supraîncărcate, birocrăție uriașă, ifose... și drama examinării de final, când rezultatul devine vizibil, clar: Dezastru! Dar, te poți întreba, oare unde există oare o asemenea școală ideală? În cele pe care am avut (ne)șansa să le cunosc mai de aproape, am văzut doar elemente izolate care puteau să semene cu rezonabilul, niște profesori creativi, personalități respectabile, atractive pentru elevi/ studenți, binevoitoare, umane. Restul?

Majoritatea profesorilor percep clasele/ anii de facultate ca fiind formate din mase amorfe de entități identice, rezervoare goale care au menirea să fie umplute cu dictare după foi îngălbenite de vreme. Ce ar trebui să ajungă în prim-planul învățământului? În eseul “Despre educație”, Einstein scria: “Pe primul plan trebuie pusă totdeauna dezvoltarea capacității generale de gândire și de judecată independentă, și nu dobândirea de cunoștințe de specialitate. Dacă cineva stăpânește bazele domeniului studiat și dacă a învățat să gândească și să lucreze independent, el își va găsi cu siguranță drumul și, în plus, va fi mai bine pregătit pentru a se adapta progresului și schimbărilor decât cel al cărui educație a constatat în principal în dobândirea de cunoștințe detaliate.” Ideea asta devine și mai importantă odată cu derularea unor schimbări din ce în ce mai rapide în variatele domenii ale cunoașterii. Îmi aduc aminte de un profesor universitar, care susținea că dacă nu înveți în facultate, nu o să mai înveți niciodată: era o recunoaștere clară că acest sistem de învățământ îi îndoapă pe oameni cu idei variate până la refuz, dar este incapabil să le deschidă perspectivele atractive ale înțelegerii și ale studiului pentru o întreagă viață umană. Era o recunoaștere a realității unui sistem de învățământ falimentar.

Despre școala jalnică? Lucrul cel mai rău pe care îl poate face școala, este să îi constrângă pe oameni, să îi forțeze să înghită tot felul de mizerii, care să ducă la scârbă față de știință, cultură, cunoaștere. Din păcate, mare parte a școlilor suferă de aberațiile profesorilor care se simt un fel de zei, care își revarsă frustrările asupra copiilor/ studenților nevinovați, pe care prin poziția lor pot să îi domine. În eseul intitulat "Despre educație", Einstein scria: "Mie mi se pare că pentru școală lucrul cel mai rău este să lucreze în principal cu metodele fricii, forței și autorității artificiale. Un asemenea tratament distruge sentimentele sănătoase, sinceritatea și încrederea în sine a tânărului. El produce supusul umil. (...) Este simplu ca școala să fie ferită de acest rău mai mare decât toate. Dați în mâna educatorului cât mai puține măsuri coercitive cu putință, astfel încât singura sursă a respectului tinerilor față de el să fie calitățile lui umane și intelectuale." Tinerii elevi și studenți, care se zbat înjosiți sub tirania unor profesori aberanți, în cadrul unui sistem care distruge creativitatea și demnitatea umană... este bine să știe că există o speranță. Ei trebuie să găsească o cale de a trece prin sistem cu o integritate cât de cât rezonabilă.

Cât de mare este oare suferința tinerilor în școli... cred că greu se poate supraestima. Școlile au devenit niște mari ferme de dresură de papagali. Ființe plăpânde, interesate de diferite aspecte ale existenței, dar aflate la cheremul unor șleahte de profesori frustrați, slab plătiți, plini de durerile vieților personale mizerabile... care au dreptul de a înjosi, de a își bate joc de tineri, de a le pretinde să memoreze 'cantități de date importante'; dacă ai pune niște întrebări și acelor profesori... și ar produce niște răspunsuri scremulate, cred ai avea de ce să râzi, copios... În școală/ facultate, unul după altul vine la oră/ curs/ laborator, intră în sală câte un profesor/ profesoară care de care mai aberant, unul indiferent și distant, altul răutăcios chiar malefic, altul incult și șmecher... ce te poți face cu ei? În "Note autobiografice" Einstein scria: "(...) interesul meu pentru cunoașterea naturii era necondiționat mai mare. (...) fizica era și ea împărțită în domenii speciale, dintre care fiecare putea să înghită o viață scurtă de muncă fără ca setea de cunoaștere mai profundă să fie astâmpărată. Masa faptelor experimentale, insuficient legate între ele, era și aici copleșitoare. Am învățat însă curând să dau de urma căii care putea duce spre profunzimi, lăsând la o parte restul, multitudinea de lucruri care umplu spiritul și îl abat de la ceea ce este esențial. Partea proastă este desigur că, pentru examene, toate acestea trebuiau să fie înghițite, de voie sau de nevoie. Această constrângere a avut un efect atât de descurajator încât, după examenul final, interesul pentru probleme științifice mi-a pierit pentru un an întreg. La aceasta trebuia să adaug că noi în Elveția am avut mai puțin de suferit decât în multe alte locuri de pe urma acestei constrângeri care înăbușe adevăratul instinct științific." Probabil că și în Elveția existau probleme, dar dacă ar fi avut Einstein ocazia să vadă cam ce se derula prin școlile comuniste și postcomuniste ale est-europenilor, probabil că înțelegea cam cât de mari dezastre pot să existe. Cred că cei care am trecut prin variate școli, putem să îl înțelegem preabine: școlile ajung să producă o scârbă atât de mare încât orice ce este legat de obligativitatea programei școlare devine perceput ca o agresiune contra ta, o chestiune pe care

Cunoașterea ca plăcere sau învățământ care distruge omul?

Scris de Dr. Peter Lengyel

Miercuri, 09 Ianuarie 2013 19:59 - Ultima actualizare Joi, 10 Ianuarie 2013 07:22

o privești cu repulsie involuntară, ca sistem de autoapărare. Cât timp școala/ facultatea nu este un loc unde să mergi cu plăcere, cât timp ea este percepută ca un loc de care trebuie să te ferești, ea nu are cum să își îndeplinească menirea... Din păcate, școala de pe la noi, care are rădăcini în stilul de îndoctrinare comunistă, nu a ajuns să devină ceva performant, deoarece modelele de performanță finlandeze/ japoneze etc nu au putut să fie transferate în aceste locuri.

Cât de viciată este atmosfera din învățământ? De ce oare școala produce câteva reușite de excepție, niște elevi olimpici antrenați de câte un profesor dedicat, și totodată revarsă nenumărate rebuturi, milioane de incuți care de abia sunt capabili să scrie? De ce este atât de mare abandonul școlar, de ce chiar la terminarea studiilor liceale vezi că se ajunge la incapacitate de a scrie corect, incapacitate de a formula o opinie personală, incapacitate de toate felurile? De ce succesul este o foarte rară excepție de la regulă? Avem un învățământ de mase care nu se poate mula pe realitatea individuală, pe diferența de necesitate, ci încearcă să îi forțeze pe toți să treacă prin același proces, indiferent de predispoziții, de starea lor interioară. Fiind un mecanism brutal de dresare a maselor, școala nu poate să țină cont de indivizi, ci încearcă să îi forțeze pe toți în aceeași formă, o programă școlară aberantă... ca un tanc care sub ale sale șenile sparge minuni firave pe care ajunge să le atingă... îți poate aduce aminte de filmul The Wall de Pink Floyd. În eseul intitulat "Note autobiografice" Einstein scria: "Este pur și simplu un miracol că metodele moderne de învățământ nu au sugrumat încă pe de-a-ntregul curiozitatea sfântă a cercetării; această plantă firavă cere, în afară de încurajare, în primul rând libertate; fără aceasta, ea piere negreșit. Este o mare greșală să se creadă că bucuria de a privi și a căuta poate fi stimulată prin constrângere și prin apel la simțul datoriei. Îmi închipui că până și un animal de pradă sănătos ar putea fi lecuit de lăcomie, dacă ar fi silit, cu ajutorul biciului, să mănânce în continuare când nu îi mai este foame, în special dacă hrana care i se oferă în aceste condiții de constrângere ar fi aleasă în mod corespunzător." Frumoasă descriere a situației din școli și facultăți, create de un sistem aberant care face totul pentru a îndepărta elevul/ studentul de dorința de a înțelege! Te și întrebi, cât de mare poate să fie imbecilitatea umană?

În eseul "Despre educație", Einstein scria: "În spatele oricărei realizări stă însă motivația pe care se întemeiază și pe care, la rândul ei, reușita activității o întărește și o alimentează. (...) ambiția, sau, în termeni mai blânzi, năzuința spre recunoaștere și considerație este puternic sădită în

natura umana. (...) dorința individului de a-și câștiga aprobarea semenilor constituie cu siguranță una dintre cele mai importante forțe coezive ale societății. În acest complex de simțăminte stau strâns alăturate forțe constructive și distructive. Dorința de a fi aprobat și recunoscut este un mobil sănătos; însă dorința de a fi recunoscut drept mai bun, mai puternic sau mai inteligent decât semenul tău sau decât colegul tău de școală duce ușor la o conformație psihologică excesiv de egoistă, ce poate deveni păgubitoare pentru individ și pentru comunitate. De aceea, școala și educatorul trebuie să se ferească de a folosi metoda facilă a ațâțării ambiției individuale spre a-i face pe copii silitori la învățătură.” În articolul “De ce socialism?”, publicat în 1949 în Monthly Review, el scrie: “Întregul nostru sistem educațional suferă de aceasta plagă. Elevului și studentului li se insuflă o atitudine competitivă exagerată, și sunt crescuți în cultul succesului achizitiv în chip de pregătire pentru viitoarea carieră.” Se ajunge astfel eventual la crearea câtorva olimpici care se autosacrifică pentru a demonstra că ei sunt cei mai buni în domeniul lor, cea ce este partea bună; dar urmează și partea catastrofală, în privința incapacității de respectare a muncii altora, a incapacității de a lucra în echipă șamd.

Ca elev, student, profesor, se poate constata ușor dualismul dintre învățarea cu plăcere sau zbaterea produsă de învățarea cu scârbă... Învățarea poate să fie cea mai mare plăcere posibilă atunci când este făcută în context adecvat, pornit din nevoi lăuntrice, și poate să fie cea mai dezastruoasă agresare a intelectului uman, atunci când este făcută sub presiunea externă-obligatorie. Este ca și diferența dintre dragostea consimțită-dorită și violul agresiv-traumatizant. Mai mult decât atât, consecințele violurilor repetate se pot manifesta ulterior și în domeniul dragostei... Așadar, o pretenție minimală de la sistemele de învățământ ar trebui să fie instalarea unui mecanism care să creeze și asigure capacitatea lor de a evita agresiunea profesorilor asupra elevilor/ studenților; în unele școli de pe la noi apare și problema opusă... a elevilor care ajung să bată profesori la modul fizic, ceea ce arată cam la ce nivel de degradare se poate ajunge. Și nu se știe ce va mai urma...

Dacă citești aceste afirmații ale lui Einstein, îți vei da seama cât de uman era acest om... Calibrul lui intelectual ajungea să pătrundă la esența fenomenelor, să înțeleagă că nu ai cum să fii bun în toate domeniile, că trebuie să îți placă mult ceea ce faci pentru a ajunge la performanță, că învățarea trebuie să fie un proces activ, atractiv, interesant pentru ca omul să poată investi energia necesară pentru a progresa la un mod semnificativ. Odată ce îl vei

Cunoașterea ca plăcere sau învățământ care distruge omul?

Scris de Dr. Peter Lengyel

Miercuri, 09 Ianuarie 2013 19:59 - Ultima actualizare Joi, 10 Ianuarie 2013 07:22

Înțelege pe Einstein, vei vedea că suferința produsă de școala aberantă nu te atinge doar pe tine, ci este o plagă a sistemului care distruge dorința de cunoaștere în mare parte a celor care trec prin ea. Poți doar spera să rămâi cu dorința naturală de a înțelege, cea care poate să îți mențină spiritul viu și apt de a avea capacitate creativă... atât de necesară în Lumea actuală.

AUTOR: ©

[dr. Peter Lengyel](#)